

Ljubi gospod Doropoljski!

Naročena sem že sama 1 leto na Vaš mili „Zvonček“ in sedaj sem poslala naročnino zopet za pol leta, ker nisem več prihranila, kakor ravno 2 K 50 v. To me veseli, ker prihaja naravnost na moje ime. Zraven pisma pa prilagam takoj rešitev zastavice v podobah. V tej zastavici me je najbolj tlačila „mora“, ker je nisem še preprij nikoli videla narisane, ampak sem samo o njej slišala, da tlači. Pa mora biti res hudo, kadar tlači, ker ima tako ostre rogeve. Moj papački mi je povedal, da je to tista „mora“. Povedal mi je tudi, da sta se z gospodom Dragotinom Humkom, meščanskim učiteljem v Krškem, že v dijaških letih, ko sta hodila skupaj v šole, ravnala po tem lepem izreku, kakor je v zastavici, namreč da sta „ne samo, kar jima je veleval dijaški stan, ampak še veliko, veliko več storila.“ Zraven se je pa smejal, pa ne vem, zakaj! Veste, gospod Doropoljski, v našem 5. razredu, kjer smo same deklice, tako rade proste spise pišemo. Pa jih tudi znamo, pravi naša ljubezniva gospodična Mici Windischerjeva, ki je tudi Ljubljanka, kakor menda Vi. Me jo pa imamo jako rade, ker nas tako lepo uči in izlepa ravna z nami, če smo prav časih potrebne kaj hujšega. Jaz imam sploh rada učitelje, ker sem sama iz učiteljskih rodovin. Moja stara očeta po mami in papačitu sta bila učitelja. Moj papački je učitelj že 16 let v Trbovljah. Trije strici in teta so učitelji in moj stari stric je pa ravnatelj in šolski nadzornik Gustav Vodušek. Vidite, nas je kar za eno konferenco, kakor pravi papački. Če bode imeli kaj prostora prihodnjič, Vam bom pa popisala, kako naši rudarji ali knapje obhajajo vsako leto „Barbaro — slavnost“. Sedaj pa ne zamerite in bodite zdravi!

Vam vdana

Zlatica Kuharjeva,
učenka 5. razreda dekliške šole v Trbovljah.

Odgovor:

Ljuba Zlatica!

Prav prijetno se bere Tvoje odkritosrčno pismo. Vesel sem ga, in tudi drugi ga bodo veseli. — Prihodnjič mi opiši ono rudarsko slavnost. Gotovo bo tvoj opis jako zanimiv. — Živela Tvoja vrla učiteljska rodovina! (Med oklepaji Ti povem, da nisem Ljubljčan.)

*

Dragi gospod Doropoljski!

Ker ste tako prijazni, se hočem seznaniti z Vami. Hodim v drugi razred č. šolskih sester v Mariboru. Najbolj me veseli računstvo. Tukaj Vam pošiljam pesemco:

Angel.

Angelček ljubi,
varuh ti moj,
lepo te prosim,
bodi z menoj!

Varuj me vedno,
angelček mili,
jaz pa poslušala
zvesto te bom!

Pozdravlja Vas

Milica Stupanova.

Odgovor:

Ljuba Milica!

Ustrezam Tvoji želji in priobčujem v svojem koticu Tvojo ljubko pesemco, ki se glasi kakor pobožna molitev!

*

Velecenjeni gospod!

Dve leti je že menda od tedaj, kar sem začel misliti na to, da bi Vam kaj pisal. Danes to storim.

Naznanjam Vam, da nestrpno pričakujem vsake številke „Zvončka“. Prav jako mi ugaja vse, kar je v „Zvončku“, a Vaš kotiček, gospod Doropoljski, prebrskam vselej najprej. Slednjič sem se odločil, da stopim tudi jaz v krog Vaših dopisovalcev. Velikokaj Vam seveda nimam pisati, vendar Vam naznanjam, da sem od preteklega Božiča v 10. letu svoje starosti. Obiskujem najvišji oddelek tukajšnje dvorazredne šole, kjer je moj oče za nadučitelja. Prihodnjoo jesen me misli dati oče v srednjo šolo, bodisi v gimnazijo ali pa tudi v realko. V realki imam že brata Milana. Ta je bil v 1. in 3. razredu realke odličnjak, letos pa je učenec 4. razreda realke in pravi, da mu dela izgovarjanje v francoskem jeziku največjo preglavico. Ker izgovarjam jaz „r“ komaj napol in tudi drugega ne morem prav hitro govoriti, imam pred realko zaradi francoščine strah. Kaj pravite Vi, gospod Doropoljski, je li gimnazija z ozirom na latinščino in grščino kaj lažja? Katere šole izmed omenjenih se je sicer bolje oprijeti!

Razen brata Milana imam še sestrico Zorko, ki se igra kaj rada z muco, kadar ta meni uide.

K sklepu tega pisma Vas lepo prosim, da bi mi na njega v „Zvončku“ odgovorili in da bi se ne hudovali nad tem mojim nadlegovanjem, ter Vas prav iskreno pozdravljam.

Stanko Zupančič,
uč. 2. razreda v Št. Rupertu nad. Laškim.

Odgovor:

Ljubi Stanko!

Svetovati je težko, ker nihče ne ve, kako nanese pozneje življenje. Če bi jaz sedaj imel svetovati samemu sebi, bi se odločil za realko. Grščina je morda še težja od francoščine, vrhutega pa nima za življenje nobenega pomena. Iz realke greš lahko na tehniško visoko šolo, kjer se izučiš za geometra, inženirja, stavbenika, profesorja, kemika — sami lepi poklici, ki imajo čedalje ugodnejšo bodočnost. Sicer sem pa uverjen, da Ti Tvoj oče pokaže pravo pot. On Tebe in Tvoje zmožnosti najbolje pozna.

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Prvo leto sem naročena na „Zvonček“. Sedaj sem v tretjem razredu. V šolo hodim jako rada. V šoli me najbolj veseli prirodoznanstvo, nemščina, zemljepis in zgodovina, ročno delo, risanje in petje. Imam tudi mnogo šolskih prijateljic. Najrajša imam Veljko Ekarjevo, Terezijo Pirnatovo, Sartorijevo Boženo, Mileno Šolarjevo in Petelinovo Ivanko. Rada bi bila učiteljica. Mama je že rekla, da se bom učila za učiteljico. Učim se tudi klavir in teorijo. Klavir imam že doma. Za klavir imam učitelja gospoda

Waschteta, za teorijo imam gospoda Mahkoto. K telovadbi bom tudi zahajala.

Z lepim pozdravom
vdana Vam

Saša Knausova,
učenka III. razr. v Trstu.

Odgovor:

Ljuba Saša!

Iz števila predmetov, ki se jih v šoli najbolj veseliš, je razvidno, da imaš skoro vse učne predmete enako rada. V tem pogledu nisi izbirčna, kar je dobro. Vsak učni predmet ima dovolj zanimivosti, novosti in zabavnosti. Ker se vadiš tudi v igranju na klavir in v glasbeni teoriji, si boš lahko prisvojila toliko podlage, da se izpolni Tvoja želja in materina privolitev: lahko se boš izobrazila za učiteljico.

*

Dragi gospod Doropoljski!

Tudi jaz bi se rada seznanila z Vami. Jako rada čitam „Zvonček“, in sicer Vaš kotiček. „Zvonček“ mi posojuje gospod učitelj. Stara sem 13 let in obiskujem 3. razred 2. oddelek. Imam 7 sester in enega brata, pa tudi štiri sestrične. Blagovolite to pismo priobčiti v „Zvončku“.

Iskreno Vas pozdravlja

Elza Knapičeva
v Račah pri Mariboru.

Odgovor:

Ljuba Elza!

Mnogo glav šteje Tvoja rodovina, a vem, da se vsi ljubite med seboj. Zato pa vam je dobro in lepo na svetu!

*

Čestiti gospod Doropoljski!

Pišem Vam prvič. Hodim v drugi razred „Mladike“ v Ljubljani. Šolo rada obiskujem, zato sem se naučila že mnogo lepega in koristnega. Stanujem v Sp. Šiški. Imam sestrico Mileno, ki bo začela obiskovati šolo čez dve leti. Prosim Vas, odgovorite mi v „Zvončku“, na katerega sem naročena in ga jako rada čitam.

Vdana Vas pozdravlja

Nada Cimermanova,
učenka II. razr. „Mladike“.

Odgovor:

Ljuba Nada!

Ali veš, kaj se mi čudno zdi? Stanuješ v Spodnji Šiški, v šolo pa hodiš v Ljubljano — vsak dan moraš torej prehoditi prav dolgo pot. Kolikor vem, imate v Spodnji Šiški lepo in veliko šolo. — V ostalem me pa veseli, da si naročena na „Zvonček“. Moja želja je, da bi Te v tem posnemala vsaka mlada zavedna Slovenka!

*

Kotičkova listnica.

J. V.: Polagoma porabim. — J. K. in H. S.: Takisto!